

Évközi 26. vasárnap – 2013. szeptember 29. – Szentírás vasárnapja

Egykori ifjúsági hittanosom, akit tizenhat évesen kereszteltem meg, egyszer egy rajzzal ajándékozott meg. A rajz több kis képből állt, és egy ember életútjáról szólt. Az első kis képen egy kisbaba volt ringó bölcsőben. A kép alatt ez a felirat állt: „Túl kicsi, hogy Istenre gondoljon.” A második kép egy játszózó gyermekét ábrázolta. Alatta a felirat: „Túl gondtalan, hogy Istenre gondoljon.” A következő képen csókolózó fiatal pár látszott: „Túl szerelmes, hogy Istenre gondoljon.” A negyedik kép aktahalmaz között görnyedező, borostás arcú fiatalembert ábrázolt. „Túl elfoglalt, hogy Istenre gondoljon.” – hirdette a felirat. Az ötödik képen egy már kopaszodó, szemüveges, javakorabeli úr látszott, amint hátradől egy fotelben, körülötte orvosságosüvegek. A feliraton ezt olvashattuk: „Túl fáradt és beteg ahhoz, hogy Istenre gondoljon.” Végül az utolsó képen egy sírhalom, fejfával és koszorúval. „Már túl késő, hogy Istenre gondoljon.” – summázta az utolsó felirat.

A véglegesség és a visszavonhatatlanság nem túlzottan szimpatikus fogalmak manapság. Főleg, ha nem csak fogalmilag, hanem a valóságban is találkozunk velük: a döntéseink, a cselekedeteink, vagy éppen a mulasztásaink tekintetében. Az elköteleződni nem tudó, függetlenségét féltő ember nehezen tud mit kezdeni az ilyen helyzetekkel, de ez még egyáltalán nem jelenti azt, hogy ne fordulnának elő. Sőt: a valóság az, hogy életünknek egyetlen pillanata sem tér vissza, kimondott szavainknak, tetteinknek, mulasztásainknak mindig van olyan következménye – hol kisebb, hol nagyobb – amit már nem tudunk visszacsinálni, módosítani, meg nem történtté tenni. Az ilyen döntési helyzetek közé tartozik az Istennel való találkozás, annak pozitív megélése vagy éppen elutasítása is. Nagyon kiábrándító, hogy míg sokan úgy kapaszkodnak bele életük valójában nem túl jelentős pillanataiba, élményeibe, mint ha a lelkük múlna rajta, mert tudják, hogy ezek a pillanatok, élmények visszavonhatatlanul elmúlnak, ugyanakkor azokat a pillanatok és élményeket, tetteket, amelyeken valóban a lelkük üdvössége múlik, olyan könnyedén elmulasztják, vagy felelőtlenül halogatják. Isten ugyan türelmet tanúsít az emberrel szemben, tud és akar várni a megtérésre, de elérkezik a pillanat, amikor már nem lesz többé lehetőségünk rá. A pillanat, amelytől kezdve minden megmásíthatatlanná válik.

Ezt a kockázatot, a nagy lehetőséget, de ugyanakkor annak az elmulasztásával járó örök bukást tárja elénk a mai evangéliumban a dúsgazdáról és a koldus Lázárról szóló példabeszéd. Milyen könnyedén lépi át napról napra a dúsgazdag, jólétben élő férfi a küszöbén heverő szerencsétlen koldust, akiben pedig magát Istent lehetne és kellene meglátnia. Milyen érzéketlen mások szenvedésével, nyomorúságával kapcsolatban – mindaddig, amíg aztán ő maga is meg nem tapasztalja halála után a pokol kínjaiban a mérhetetlen szenvedést és nyomorúságot! Bezzeg, ekkor már látja, hogy mit mulasztott el! Hogy örök boldogságának kulcsa minden nap ott hevert a lába előtt, de neki esze ágában sem volt lehajolni érte! Most már keresné a kapcsolatot a koldus Lázárral, most már szeretne segíteni a földön hozzá hasonlóan figyelmetlen gondtalanságban élő testvéreinek is, de már késő! Nem változtathat többé a sorsán, sem a magáén, sem másokén. Legnagyobb szenvedését a pokol kínjai közt nem is annyira a gyötrő lángok jelentik, mint inkább az a tudat, hogy visszavonhatatlanul elrontotta az életét, jóvátehetetlenül elszalasztotta a lehetőségeit!

Nekünk még nem kell ezzel az iszonyatos valósággal szembesülnünk: nekünk még adatott idő itt a Földön arra, hogy meglássuk azokat a helyzeteket, amelyekben Isten mellett, a szeretet mellett dönthetünk. Nagyon könnyen találhatnánk – mint ahogy sokszor találunk is – kifogást arra, hogy most éppen miért nem Isten a fontos az életünkben, vagy az, amire Ő hív! Túl fiatal, túl szerelmes, túl elfoglalt, túl szegény, túl fáradt, túl beteg, stb. stb. vagyok! Az éppen aktuálisan fontosnak látszó dolgok, teendők, vagy az evilági élet múlandó örömei vagy

éppen megpróbáltatásai könnyen megvakítanak bennünket, hogy ne lássuk meg a körülöttünk is ott heverő koldus Lázárokat, a rászoruló, segítségre és szeretetre vágyó embertársainkat, akikből Krisztus arca nézne vissza ránk. Megszédítenek, hogy ne találjunk időt az imádságra és a hitünk gyakorlására. Mindent és mindenkit fontosabbnak látunk! Pedig az igazán fontos az, ami a halálunk pillanatában és a számonkérés során is fontos lesz! Ezt tanulta meg – sajnos már túl későn és túl keservesen - a jézusi példabeszéd dúsgazdagja. Mi éljünk – és éljünk jól! – a még rendelkezésünkre álló kegyelmi idővel, és vegyük észre azokat a lehetőségeket, amelyeknek elmulasztása örök és teljes veszteséggel járhat együtt!